

Arrest

nr. 86 591 van 31 augustus 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, X en X, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, op 6 juni 2012 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie van 2 april 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 7 mei 2012.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 augustus 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 augustus 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. DUFFELEER en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers zijn vader, moeder, meerderjarige dochter en meerderjarige zoon.

Tweede verzoekster die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, komt op 28 maart 2007 België binnen samen met vierde verzoeker en dient op 2 april 2007 een asielaanvraag in.

Op 23 april 2007 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 6 augustus 2007 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij aan tweede verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd. Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) van 14 november 2007 nr. 3669 worden aan tweede verzoekster eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Eerste verzoeker, de echtgenoot van tweede verzoekster komt op 20 augustus 2007 België binnen en dient een asielaanvraag in op 20 augustus 2007.

Op 30 augustus 2007 wordt aan tweede verzoekster bevel gegeven om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*).

Op 13 november 2007 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij aan eerste verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd. Bij arrest van de Raad van 19 maart 2008 nr. 8949 worden aan eerste verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd. Het cassatieberoep dat hij instelt tegen dit arrest wordt bij beschikking van de Raad van State van 6 mei 2008 nr. 2672 niet toelaatbaar verklaard.

Op 16 december 2007 komt derde verzoekster, toen nog minderjarig, België binnen en dient een asielaanvraag in.

Op 8 januari 2008 wordt aan eerste verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*).

Op 28 mei 2008 dienen eerste en tweede verzoekers een tweede asielaanvraag in. Vierde verzoeker dient een eerste asielaanvraag in.

Op 13 augustus 2008 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus ten opzichte van eerste en tweede verzoekers en ten opzichte van vierde verzoeker.

Bij arrest van de Raad van 21 januari 2009 nr. 21 701 worden aan eerste, tweede en vierde verzoekers de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd. Het cassatieberoep dat ze instellen tegen deze arresten wordt bij beschikking van de Raad van State van 10 maart 2009 nr. 4105 niet toelaatbaar verklaard.

Op 20 maart 2009 dient de hele familie een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 4 juni 2009, 3 december 2009 en 24 augustus 2010 dient de familie hierop een aanvulling in.

Op 30 september 2010 verzoekt de arts-attaché tweede verzoekster om bijkomende inlichtingen.

Op 22 oktober 2010 worden bijkomende documenten ingediend, evenals op 19 april 2011 en 16 augustus 2011.

Op 14 april 2011 wordt ten opzichte van vierde verzoeker een bevel genomen om het grondgebied te verlaten - asielzoeker.

Op 19 maart 2012 geeft de arts-adviseur zijn advies inzake de gezondheidstoestand van tweede verzoekster.

Op 2 april 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing:

“(…)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 20.03.2009 werd ingediend door:

Y. S., M. (...) geboren te A. Z. op (...)

G. S., G. (...) geboren te A. Z. op (...)

+ kinderen:

M. Y., A. (...) geboren te Z. op (...)

M., Y. H. (...) geboren te A. Z. op (...)

Nationaliteit: Irak

Adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, heb ik de eer u mee te delen dat dit verzoek ontvankelijk doch ongegrond is.

Reden(en):

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 te bekomen.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur op naam van G. S. G. (waarvan kopie in gesloten omslag in bijlage) blijkt het volgende:

“Samenvattend blijkt dus dat de onvolledigheid van de overgemaakte informatie niet toelaat het risico in de zin van Art 9ter te bevestigen. De afwezigheid van uitgebreide en recente medisch-specialistische informatie laat niet toe de noodzaak van een behandeling in te schatten, noch de beschikbaarheid ervan te beoordelen in het land van oorsprong of verblijf van betrokkene.

Vanuit medisch standpunt kunnen we dan ook besluiten dat de onvolledigheid van de overgemaakte medische informatie niet toelaat het risico in de zin van Art 9ter te bevestigen.”

Derhalve kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Dat in het verzoekschrift ook argumenten worden aangevoerd (m.n.: werkbeloftes, diploma's, getuigschrift inburgering, verklaring leraren Nederlands, verklaring OCMW K., attest lidmaatschap van (...), getuigenverklaringen, foto's) welke geen betrekking hebben op de medische toestand van betrokkenen. Dat met de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid werd aangebracht in twee verschillende procedures, m.n. ten eerste het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening, ten tweede het artikel 9bis voor in België verblijvende personen, die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden, en die om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging wensen te verkrijgen.

Dat de hier ingeroepen niet-medische elementen buiten de medische context van artikel 9ter vallen en dat derhalve in dit verzoek aan deze niet-medische argumenten geen verder gevolg kan worden gegeven.

Bovendien beroepen betrokkenen zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Gelieve eveneens bijgevoegde gesloten omslag aan betrokkene te willen overhandigen.

(...)”

Op 14 mei 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris ten opzichte van eerste en tweede verzoekers bevelen om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies). Zij vechten deze beslissingen aan in de zaken gekend onder de rolnummers 100 485 en 100 500.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekers voeren een eerste middel aan dat luidt als volgt:

“EERSTE MIDDEL: SCHENDING VAN DE WET VAN 29 JUNI 1991 BETREFFENDE DE UITDRUKKELIJKE MOTIVERING VAN DE BESTUURSHANDELING – MATERIËLE MOTIVERINGSPLICHT, ALSOOK SCHENDING VAN HET VERTROUWENSBEGINSEL EN HET BEGINSEL VAN BEHOORLIJK BESTUUR

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht dient de Raad na te gaan of de overheid in kwestie bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De hele beslissing is echter één manifeste schending van de motiveringsplicht.

A.

Eerst en vooral stelt de bestreden beslissing dat:

“ in het verzoekschrift ook argumenten worden aangevoerd (m.n.: werkbepoefes. diploma's, getuigfchrift inburgering, verklaring leraren Nederlands, verklaring OCMW K., attest lidmaatschap van (...), getuigenverklaringen, foto's) welke geen betrekking hebben op de medische toestand van betrokkenen. Dat met de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid werd aangebracht in twee verschillende procedures, m.n. ten eerste het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening, ten tweede het artikel 9bis voor in België verblijvende personen, die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden, en die om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging wensen te verkrijgen.

Dat de hier ingeroepen niet-medische elementen buiten de medische context van artikel 9ter vallen en dat derhalve in dit verzoek aan deze niet-medische argumenten geen verder gevolg kan worden gegeven.” (eigen onderlijning)

Met andere woorden, de Dienst Vreemdelingenzaken heeft de overvloedige stukken in het kader van humanitaire regularisatie goed ontvangen, doch zal er geen rekening mee houden.

Nochtans werd destijds gecommuniceerd in het kader van de instructie dd. 19 juli 2009 dat “personen met een lopende aanvraagprocedure artikel 9 lid 3, 9bis of 9ter én personen met een tijdelijk BIVR (A kaart) die verkregen werd op basis van een regularisatieprocedure artikel 9 lid 3, 9bis of 9ter Vw, moeten geen nieuwe aanvraag op de gemeente indienen. Zij kunnen zich beroepen op de nieuwe regularisatiecriteria door een aanvulling van hun bestaand dossier op DVZ te sturen, rechtstreeks aan DVZ, best via mail regulactua@dofi.fgov.be (met vermelding van OV nummer in het onderwerp van de mail). De ontvangst van de mail wordt automatisch bevestigd door DVZ, wat als bewijs geldt van een tijdige aanvulling.”

Verzoekers hebben deze richtlijn perfect nageleefd en op 3 december hun lopende aanvraag 9ter Vw. uitgebreid naar een aanvraag 9bis Vw., dit via de voorgeschreven procedure via email (zie stukken).

Zij hebben derhalve een rechtsgeldige aanvraag 9bis Vw. ingediend en deze dient beantwoord te worden.

De Dienst Vreemdelingenzaken stelt botweg dat zij geen rekening zal houden met de ingediende stukken waarvan sprake, maar motiveert niet waarom zij dit niet zal doen. Heeft zij de e-mail in kwestie niet goed ontvangen? Heeft zij hem wel ontvangen maar niet geregistreerd en gaat zij er derhalve van uit dat er helemaal geen aanvraag 9bis Vw. is ingediend? Heeft zij hem wel ontvangen en geregistreerd maar verkiest ze louter om er geen rekening mee te houden?

Alleszins leeft de Dienst Vreemdelingenzaken haar eigen instructies en richtlijnen niet na, en dient zij minstens te motiveren waarom zij dit niet doet.

Verzoekers hebben te goeder trouw conform de vigerende wetgeving een aanvraag 9bis Vw. ingediend en krijgen hierop geen antwoord, noch een reden waarom er geen antwoord wordt gegeven.

Zulks is manifest in strijd met de motiveringsplicht en rechtvaardigt de vernietiging van de bestreden beslissing.

B.

De Dienst Vreemdelingenzaken vervolgt haar beslissing met de volgende passage:

“Bovendien beroepen betrokkenen zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art. 9bis van de Wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011).

Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.”

Vooreerst kan zulks geen geldige motivering zijn voor bovenstaand vraagstuk (supra, A) daar enkel de criteria van de instructie als niet van toepassing worden beschouwd, en dus niet de modaliteiten van indiening van een aanvraag.

Daarenboven bevestigden zowel het kabinet van Staatssecretaris DE BLOCK als de directie van de Dienst Vreemdelingenzaken dat de criteria van de instructie nog steeds gelden voor wie eraan voldoet, en dat het afgesproken beleid wordt uitgevoerd tot wanneer een nieuw regularisatiebeleid wordt bekend gemaakt: wie voldoet aan de criteria van 19/7/2009 mag blijven vertrouwen dat deze worden toegepast,

tot wanneer de regering eventueel een ander beleid zou meedelen: dat volgt uit het vertrouwensbeginsel en het behoorlijk bestuur.

De Dienst Vreemdelingenzaken kan zich dan ook niet verschuilen achter het feit dat de instructie destijds werd vernietigd teneinde ze niet meer toe te passen, daar officieel werd verklaard dat de instructie wel nog zou worden blijven gevolgd.

Zulks zou immers manifest indruisen tegen beide geciteerde principes: de burger dient rechtmatig en conform de officieel afgekondigde instructies een aanvraag in, waarbij hij voldoet aan de voorziene criteria. Het kan onmogelijk aanvaard worden dat dezelfde instantie die de instructie afkondigde, en die naderhand officieel stelde deze instructie ondanks vernietiging te zullen blijven toepassen, zich nu gaat beroepen op diezelfde vernietiging teneinde aan verzoekers de regularisatie te weigeren.

Daarenboven wordt in talloze andere beslissingen van de Dienst Vreemdelingenzaken aangaande aanvragen 9bis/9ter Vw. expliciet gesteld dat de instructie in kwestie wel werd vernietigd, maar dat ze vrijwillig wordt toegepast, terwijl deze beslissing het tegenovergestelde declameert – zonder uit te leggen waarom.

Zulks is geen consequent beleid en druist in tegen de motiveringsplicht, tegen het vertrouwensbeginsel en tegen het beginsel van behoorlijk bestuur door de overheid.

Het middel is dan ook gegrond en rechtvaardigt de vernietiging van de bestreden beslissing.

Voor de volledigheid wensen verzoekers nog aan te stippen dat zij voldeden aan de door de instructie voorziende criteria: zij verbleven van vóór 31 maart 2007 in België, konden hun duurzame lokale verankering én talenkennis meer dan uitgebreid aantonen met een heel arsenaal aan stukken, én legden een arbeidscontract voor.

C.

Tot slot is niet alleen de ‘weigering’ van de in overwegingneming van de stukken/aanvraag 9bis Vw. problematisch, doch eveneens de ongegrondverklaring van de aanvraag 9ter Vw.

De aangestelde arts besloot dat de door verzoekster overgemaakte informatie onvolledig zou zijn, omdat men enkel over een oplijsten van aandoeningen en voorgeschreven medicatie zou beschikken, en omdat de klachten niet zouden zijn verbeterd (!). Men wenste verslagen over de ernst en de evolutie van de klachten, over het verloop en de resultaten van de behandeling en eventuele opvolging.

Eerst en vooral spreekt het voor zich dat het feit dat de klachten niet zijn verbeterd, geenszins een motivering kan zijn voor een afwijzing van de aanvraag, of vreemder nog, voor een besluit tot onvolledigheid van de aanvraag.

Het feit dat de klachten niet zijn verbeterd is een feitelijke omstandigheid volstrekt onafhankelijk van de wil van één der partijen inzake.

Voorts werden door verzoekster onnoemelijk veel attesten en verslagen overgemaakt ter staving van haar aanvraag. Het verslag van de door de Dienst Vreemdelingenzaken aangestelde arts alleen al maakt melding van 10 verslagen, afkomstig van 7 verschillende artsen, en waaronder het standaard medisch formulier dat door de Dienst Vreemdelingenzaken zélf wordt voorzien.

Bezwaarlijk kan gesteld worden dat verzoekster derhalve in gebreke is gebleven bij het verschaffen van accurate medische informatie aangaande haar situatie, en er derhalve redelijkerwijze mocht van uitgaan dat de overgemaakte verslagen zouden volstaan.

Wanneer de arts van Dienst Vreemdelingenzaken specifieke bijkomende informatie had gewenst, kon zulks op eenvoudig verzoek worden afgeleverd – doch men heeft zich niet de moeite getroost zulks te vragen, men heeft eenvoudigweg tot de onvolledigheid van de aanvraag besloten.

Zulks is geen correcte motivering, men komt in volstrekte onredelijkheid tot dit besluit waardoor de motiveringsplicht andermaal wordt geschonden.

De overgemaakte verslagen lieten de aangestelde arts perfect toe de aandoeningen te distilleren en na te gaan of deze behandelbaar zijn in het land van herkomst. De verslagen gaven immers duidelijke info over het verband tussen de aandoeningen in kwestie en de nodige behandelingen enerzijds, en de terugkeer naar het land van herkomst anderzijds.

Eveneens werd informatie verstrekt over de actuele behandeling, de evolutie en prognose (de door DVZ aangestelde arts citeert de behandeling zelfs), dit in manifeste tegenstrijd met de beweringen in het medisch besluit van de aangestelde arts.

Zulks volstaat voor een verder onderzoek door de Dienst Vreemdelingenzaken, en laat geen rechtsgeldig besluit tot onvolledigheid toe.”

3.1.2. In de nota repliceert de verwerende partij dat verzoekers met hun kritiek menen dat de gemachtigde van de staatssecretaris de vernietigde instructie diende toe te passen, hoewel deze in strijd is met artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Verzoekers gaan kennelijk voorbij aan het feit dat het de gemachtigde niet toekomt af te wijken van de wettelijke bepalingen bij het nemen van een beslissing. Dergelijke redenering maakt een schending uit van het legaliteitsbeginsel en van artikel 9bis van de

vreemdelingenwet. In de bestreden beslissing wordt terecht verwezen naar de arresten van de Raad van State, die het toepassen van voormelde criteria van de instructie niet mogelijk maken.

Inzake het vertrouwensbeginsel merkt de verwerende partij op dat dit niet *contra legem* kan worden toegepast. Ook de beschouwingen dat de staatssecretaris zich in het verleden zou hebben geëngageerd om de instructie te blijven toepassen, doet hieraan geen afbreuk, er anders over oordelen zou in strijd zijn met het legaliteitsbeginsel.

Inzake de medische motieven stelt de verwerende partij vast dat verzoekers niet betwisten dat alle door hen voorgelegde medische verslagen in rekening werden gebracht door de ambtenaar-geneesheer. Deze laatste concludeerde dat, ondanks een expliciete vraag op 30 september 2010 aan verzoekers gericht, geen gestoffeerde medisch-specialistische verslagen werden voorgelegd over de ernst en de evolutie van de klachten, noch over het verloop en de resultaten van de behandeling en de eventuele opvolging. De onvolledigheid van de overgemaakte informatie liet niet toe om het risico in de zin van artikel 9ter van de vreemdelingenwet te bevestigen.

In zoverre verzoekers het niet eens zijn met het advies van de ambtenaar-geneesheer, verwijst de verwerende partij naar de bewoordingen van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, waaruit blijkt dat de ambtenaar-geneesheer exclusief de bevoegdheid heeft om het risico in de zin van artikel 9ter van de vreemdelingenwet te beoordelen op basis van de voorgelegde medische verslagen. Het loutere feit dat verzoekers zich daarmee niet akkoord kunnen verklaren, doet volgens de verwerende partij op zich geen afbreuk aan het advies.

3.1.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat het aangehaalde medisch probleem kan niet worden aanvaard als grond om een verblijfsvergunning in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet te verkrijgen. Hieraan wordt toegevoegd dat de ingeroepen niet-medische elementen buiten de medische context van artikel 9ter vallen zodat in het verzoek aan deze niet-medische argumenten geen verder gevolg kan worden gegeven en dat de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9, derde lid en artikel 9bis van de vreemdelingenwet vernietigd werd door de Raad van State waardoor de criteria van deze instructie niet meer van toepassing zijn. Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekers bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

3.1.3.1 In een eerste en tweede onderdeel van het eerste middel uiten verzoekers kritiek op het feit dat hun aanvulling op de reeds ingediende aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, met uitbreiding naar een aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, niet werd aanvaard als een aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en dat er wordt verwezen naar de omstandigheid dat de instructie werd vernietigd, terwijl de bevoegde staatssecretarissen hebben bevestigd deze instructie nog toe te passen.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekers op 20 maart 2009 een aanvraag hebben ingediend op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en dat zij hierop verschillende aanvullingen indienden, onder andere een aanvulling daterend van 3 december 2009. In deze aanvulling van 3 december 2009 vermeldden verzoekers dat zij reeds een aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet hadden ingediend en voegden een "typeformulier regularisatieaanvraag" toe, waarin zij aankruisten dat er reeds een aanvraag was ingediend op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Tevens kruisten zij op dit formulier twee criteria aan die betrekking hebben op een aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en legden zij stukken neer met betrekking tot deze niet-medische criteria.

Uit de bestreden beslissing, waarvan het bijgevoegde advies van de ambtenaar-geneesheer deel uitmaakt, blijkt dat rekening werd gehouden met alle stukken in de medische context die verzoekers als aanvulling bij hun aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet hebben gevoegd. Over de niet-medische stukken wordt in de bestreden beslissing uitdrukkelijk gesteld dat deze *"geen betrekking hebben op de medische toestand van betrokkenen. Dat met de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid werd aangebracht in twee verschillende procedures, m.n. ten eerste het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening, ten tweede het artikel 9bis voor in België verblijvende personen, die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden, en die om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging wensen te verkrijgen. Dat de hier ingeroepen niet-medische elementen buiten de medische context van artikel 9ter vallen en dat derhalve in dit verzoek aan deze niet-medische argumenten geen verder gevolg kan worden gegeven. Bovendien beroepen betrokkenen zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing."*

Waar verzoekers kritiek uiten op het feit dat geen rekening werd gehouden met de niet-medische elementen die zij in hun aanvulling hebben aangehaald, meer bepaald elementen die betrekking hebben op een aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet (werk en duurzame lokale verankering in België, prangende humanitaire situatie), dient erop te worden gewezen dat uit de stukken van het dossier enkel blijkt dat verzoekers op dat ogenblik een aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet (medische redenen) hangende hadden. Er kan niet worden aangenomen dat verzoekers met een aanvulling de rechtsgrond van hun aanvraag kunnen uitbreiden of wijzigen. Het stond verzoekers vrij om een nieuwe afzonderlijke aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in te dienen. Uit de stukken van het dossier blijkt niet dat zij dit hebben gedaan. Bijgevolg diende de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van de bestreden beslissing enkel uitspraak te doen over de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en de aanvullingen op deze aanvraag.

Uit de artikelen 9bis en 9ter van de vreemdelingenwet blijkt dat de wetgever immers een onderscheid heeft willen maken tussen enerzijds aanvragen om verblijfsmachtiging om medische redenen en aanvragen om verblijfsmachtiging die om andere redenen dan medische redenen worden ingediend. De wetgever heeft in dit verband afzonderlijke procedures en afzonderlijke criteria ingesteld. Verzoekers kunnen dan ook niet verwachten dat zij, indien ze hun aanvraag die ingediend werd op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet later actualiseren en van de gelegenheid gebruik maken om argumenten in het kader van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in te roepen, in de beslissing die genomen wordt aangaande hun regularisatieaanvraag om medische redenen ook een inhoudelijke beoordeling terugvinden van de argumenten die zij hebben aangebracht in het licht van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Waar verzoekers menen dat rekening diende te worden gehouden met de instructie van 19 juli 2009, dat deze niet zomaar mag worden opzij geschoven omdat ze vernietigd werd en dat het vertrouwensbeginsel geschonden wordt, dient erop te worden gewezen dat deze instructie vernietigd werd door de Raad van State bij arrest nr. 198.769 van 9 december 2009. Deze instructie bestaat niet meer in het rechtsverkeer en dit kon als dusdanig vermeld worden in de bestreden beslissing. De instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij bovenvermeld arrest omdat deze instructie *"het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen"*, omdat *"door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de*

wetgever voorbehouden domein wordt betreden” en omdat “uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt”. Waar verzoekers aanvoeren dat naar aanleiding van deze instructie zou zijn meegedeeld dat zij een aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet konden indienen op een andere manier dan wettelijk voorzien, dient erop te worden gewezen dat deze andere manier zoals gezegd niet in artikel 9bis van de vreemdelingenwet is voorzien en dat een mededeling naar aanleiding van een (achteraf vernietigde) instructie geen afbreuk kan doen aan een wetsartikel.

Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104). Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoekers geen aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet hebben ingediend. Op een niet ingediende aanvraag kan geen inhoudelijk antwoord worden verwacht, zodat de schending van het vertrouwensbeginsel niet kan worden aangenomen. Er wordt herhaald dat een loutere mededeling inzake modaliteiten van indiening van een aanvraag, geen afbreuk kan doen aan duidelijke wetsbepalingen, met name de artikelen 9bis en 9ter van de vreemdelingenwet. Het vertrouwensbeginsel kan niet *contra legem* worden toegepast.

3.1.3.2. In een derde onderdeel van het eerste middel uiten verzoekers kritiek op de motieven van de bestreden beslissing inzake de aanvraag op medische gronden.

Verzoekers voeren vooreerst aan dat de omstandigheid dat de klachten niet verbeterd zijn, geen afdoende motivering kan zijn voor het afwijzen van de aanvraag. Uit de stukken van het dossier blijkt dat de bewuste zinsnede wordt vermeld in het advies van de ambtenaar-geneesheer en niet in de motieven van de bestreden beslissing zelf en dat deze zinsnede werd genoteerd in volgende context:

“Wat betreft deze pléiade van klachten zijn er dan ook geen gestoffeerde medisch-specialistische verslagen beschikbaar over de ernst en de evolutie van deze klachten, noch over het verloop en de resultaten van de behandeling en de eventuele opvolging. We beschikken enkel over een oplijsting van aandoeningen en voorgeschreven medicatie, hetgeen niet volstaat om, op basis hiervan alleen, een gefundeerd medisch advies uit te brengen. Bovendien zijn in de periode 2009-2011 de klachten, ondanks verregaande medicamenteuze behandeling, blijkbaar niet verbeterd.”

Hieruit blijkt dat “in de periode 2009-2011 (zijn) de klachten, ondanks verregaande medicamenteuze behandeling, blijkbaar niet verbeterd” moet worden gelezen in de context dat enkel (en telkens opnieuw) een opsomming van verzoeksters aandoeningen en voorgeschreven medicatie werd meegedeeld aan het bestuur, en geen informatie over de ernst en evolutie van de klachten of over het verloop en de resultaten van de behandeling en opvolging, ondanks de inname van voorgeschreven medicatie. Dit strookt met de gegevens van het dossier.

Waar verzoekers aanvoeren dat niet kan worden gesteld dat verzoekster zelf in gebreke is gebleven bij het verschaffen van accurate medische informatie aangaande haar situatie, blijkt uit de stukken van het dossier het volgende. Op 30 september 2010 richt de arts-attaché van de Dienst Vreemdelingenzaken aan verzoekers’ raadvrouw een schrijven waarin het volgende gesteld wordt:

“Ik ben van oordeel dat de overgemaakte medische gegevens onvoldoende zijn om mij toe te laten een volledig en objectief medisch advies te verstrekken.

Deze appreciatie vereist dat het bijgevoegd medisch attest volledig en leesbaar wordt ingevuld door de behandelende arts; ik vraag u uw cliënt hiervan op de hoogte te brengen dat dit attest binnen de 4 weken na ontvangst per fax op uw kantoor overgemaakt dient te worden aan: (...).

Gelieve uw cliënt te vragen bovendien volgende medische rapporten voor te leggen:

- Recente medische verslagen van cardioloog en endocrinoloog,
- Attesten van specialisten ivm specifieke aandoening;
- Uitgebreid attest van behandelend psychiater met duidelijke vermelding psychodiagnostiek, behandeling en evolutie onder de ingestelde behandeling,
- Vermelding data van opvolging.

Het is in het belang van uw cliënt om alle pertinente medische stukken voor te leggen om mij toe te laten een zo objectief en volledig mogelijk advies te verstrekken.

*Zonder antwoord van uwentwege of van uw cliënt zullen wij besluiten dat de hier bedoelde procedure geen belang meer heeft voor uw cliënt en zal de betreffende aanvraag zonder gevolg geklasseerd worden.
(...)."*

Op 22 oktober 2010 dient de raadsvrouw van verzoekers in antwoord hierop een bijkomend medisch attest in, opgesteld door de huisarts op 15 oktober 2010. Vervolgens wordt nog een medisch attest ingediend van een radioloog van 30 december 2010, een medisch attest van de huisarts van 5 april 2011, een attest van een orthopedist dat verzoekster op 5 juli 2011 werd geopereerd aan de knie, een attest van de huisarts van 28 juli 2011.

Verzoekers kunnen niet ontkennen dat hen uitdrukkelijk gevraagd werd om een verslag van een cardioloog, een endocrinoloog en een psychiater voor te leggen. Uit de stukken van het dossier blijkt dat geen enkel medisch attest afkomstig van een cardioloog, een endocrinoloog of een psychiater werd voorgelegd, terwijl nochtans de huisarts van verzoekster telkens vermeldt dat regelmatige opvolging door een cardioloog en psychiater vereist is. Nu verzoekster geen medische attesten voorlegde van een cardioloog, een endocrinoloog en een psychiater, waarnaar nochtans uitdrukkelijk werd gevraagd, is het niet kennelijk onredelijk dat wordt geoordeeld dat de afwezigheid van uitgebreide en recente medisch-specialistische informatie niet toelaat de noodzaak van een behandeling in te schatten, noch de beschikbaarheid te beoordelen in het land van oorsprong of van verblijf, zodat uit het voorgelegde medisch dossier niet kan worden afgeleid dat verzoekster lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of verblijf.

Waar verzoekers aanvoeren dat de arts van de Dienst Vreemdelingenzaken zich niet de moeite heeft getroost om specifieke bijkomende informatie te vragen, dient erop te worden gewezen dat uit de stukken van het dossier blijkt dat dit wel is gebeurd, met name door de hierboven geciteerde brief van 30 september 2010. In deze brief stond zeer duidelijk vermeld welke specifieke bijkomende informatie verwacht werd van verzoekers. Zij kunnen niet voorhouden dat hen dit niet gevraagd werd.

Verzoekers voeren ten slotte aan dat wel degelijk informatie werd verstrekt over de actuele behandeling, evolutie en prognose en dat de arts zelfs de behandeling citeert. Uit de stukken van het dossier, meer bepaald het advies van de arts-adviseur van 19 maart 2012, waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen en dat deel uitmaakt van de bestreden beslissing, blijkt dat deze inderdaad de medicatie opsomt die aan verzoekster is voorgeschreven, maar hieraan wordt uitdrukkelijk toegevoegd: *"Er wordt expliciet vermeld dat een regelmatige specialistische opvolging vereist is door een cardioloog, een psychiater en een orthopedist, doch momenteel wordt niet in deze opvolging voorzien. Wat betreft deze pléiade van klachten zijn er dan ook geen gestoffeerde medisch-specialistische verslagen beschikbaar over de ernst en de evolutie van deze klachten, noch over het verloop en de resultaten van de behandeling en de eventuele opvolging. We beschikken enkel over een oplijsting van aandoeningen en voorgeschreven medicatie, hetgeen niet volstaat om, op basis hiervan alleen, een gefundeerd medisch advies uit te brengen."* Dit strookt met de stukken van het dossier, met name met de medische attesten die verzoekster al dan niet heeft voorgelegd, zodat verzoekers niet kunnen voorhouden dat zij wel alle vereiste informatie hebben verschaft.

Verzoekers slagen er niet in aan te tonen dat de motieven van de bestreden beslissing steunen op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

Het eerste middel is in al zijn onderdelen ongegrond.

3.2.1. Verzoekers voeren een tweede middel aan dat luidt als volgt:

TWEEDE MIDDEL : SCHENDING VAN HET REDELIJKHEIDSBEGINSEL EN HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL

Het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de genomen beslissing dient voort te spruiten uit een zorgvuldig onderzoek en een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden.

Het redelijkheidsbeginsel is niet nageleefd wanneer het oordeel van het bestuur tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt.

In het licht van hetgeen supra werd uiteengezet lijkt het moeilijk aan te nemen dat aan de bestreden beslissing een zorgvuldig onderzoek is voorafgegaan. Blijkbaar heeft men zelfs niet gezien dat op 3 december 2009 een actualisering via e-mail gebeurde, of wenst men hiermee om welke reden dan ook geen rekening te houden.

Daarenboven zijn verzoekers een schoolvoorbeeld van personen die een regularisatie verdienen: los van hun lang verblijf in België (inmiddels 5 jaar) legden zij alle denkbare stukken voor: arbeidscontracten, taaldiploma's, diploma's van opleidingen, getuigschriften van inburgering, enorm veel steunbetuigingen, foto's etc etc.

Dochter A. volgt met succes een opleiding tot verpleegster en spreekt absoluut foutloos Nederlands. Aangezien dit een knelpuntberoep is zal zij -van zodra toegelaten- onmiddellijk kunnen werken en bijdragen aan de samenleving.

Zij voldeden derhalve aan voorwaarde 2.8 van de betrokken instructie (werk + duurzame lokale verankering) en dienden te worden geregulariseerd.

Deze zeer doorgedreven integratie staat in schril contrast met de manifest gebrekkig gemotiveerde en ongegronde weigeringsbeslissing van Dienst Vreemdelingenzaken, in tegenstelling tot verzoekers heeft de Dienst Vreemdelingenzaken zich niet de moeite getroost het dossier grondig na te kijken of voor te bereiden, men maakt er zich gemakkelijk van af.

Het is onredelijk een hele familie een mogelijke regularisatie voor te spiegelen wanneer men aan bepaalde voorwaarden voldoet, en wanneer men zich na 5 jaar eindelijk de moeite getroost het dossier ter hand te nemen, het verzoek te weigeren aangezien de desbetreffende belofte ongrondwettelijk werd verklaard.

Het dossier is los van de instructie zelf niet bekeken geweest, hetgeen manifest in strijd is met recente rechtspraak van de Raad van State. De discretionaire bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken bij beoordelingen van regularisatieaanvragen werd immers niet vernietigd.

Alle inspanningen van de familie – die er rechtmatig van uitging te worden geregulariseerd – zijn met één ongemotiveerde beslissing van de kaart geveegd.

Ook het hele gegeven dat er niet voldoende medische informatie zou zijn verschaft is niet conform het redelijkheidsbeginsel: eerst en vooral werd alle voorhanden zijnde info verschaft, ten tweede kon men zeer gemakkelijk de specifieke bijkomend benodigde info opvragen alvorens men overging tot weigering.

Zulks is onredelijk. Een redelijk denkend mens kan deze negatieve beslissing onmogelijk begrijpen.

Het redelijkheidsbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel zijn dan ook geschonden.

Het middel is gegrond."

3.2.2. In de nota repliceert de verwerende partij wat wordt weergegeven onder punt 3.1.2. van dit arrest.

3.2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit hetgeen hierboven werd gesteld in punt 3.1.3.1. van dit arrest, blijkt dat rekening werd gehouden met alle elementen die verzoekers in het kader van hun aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet hebben ingediend en dat er geen aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet werd ingediend. De bestreden beslissing steunt bijgevolg op een correcte feitenvinding. Verzoekers slagen er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Uit de stukken van het dossier blijkt niet dat verzoekers een afzonderlijke aanvraag op grond van artikel 9bis hebben ingediend, zodat er geen inhoudelijk oordeel kon worden geveld over een niet bestaande aanvraag. Een aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, die verzoekers wel hebben ingediend, betreft uitsluitend medische redenen en deze worden besproken in de bestreden

beslissing. Verzoekers maken met hun betoog op generlei wijze een schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk.

Het tweede middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig augustus tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. L. VANDEKERKHOVE,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

L. VANDEKERKHOVE

A. DE SMET